

ŠKOLÁK

ZŠ T. G. Masaryka
a MŠ Dolní Bousov

Číslo 3
Ročník čtvrtý
2011

LYŽE ZAPOMNĚNÍ

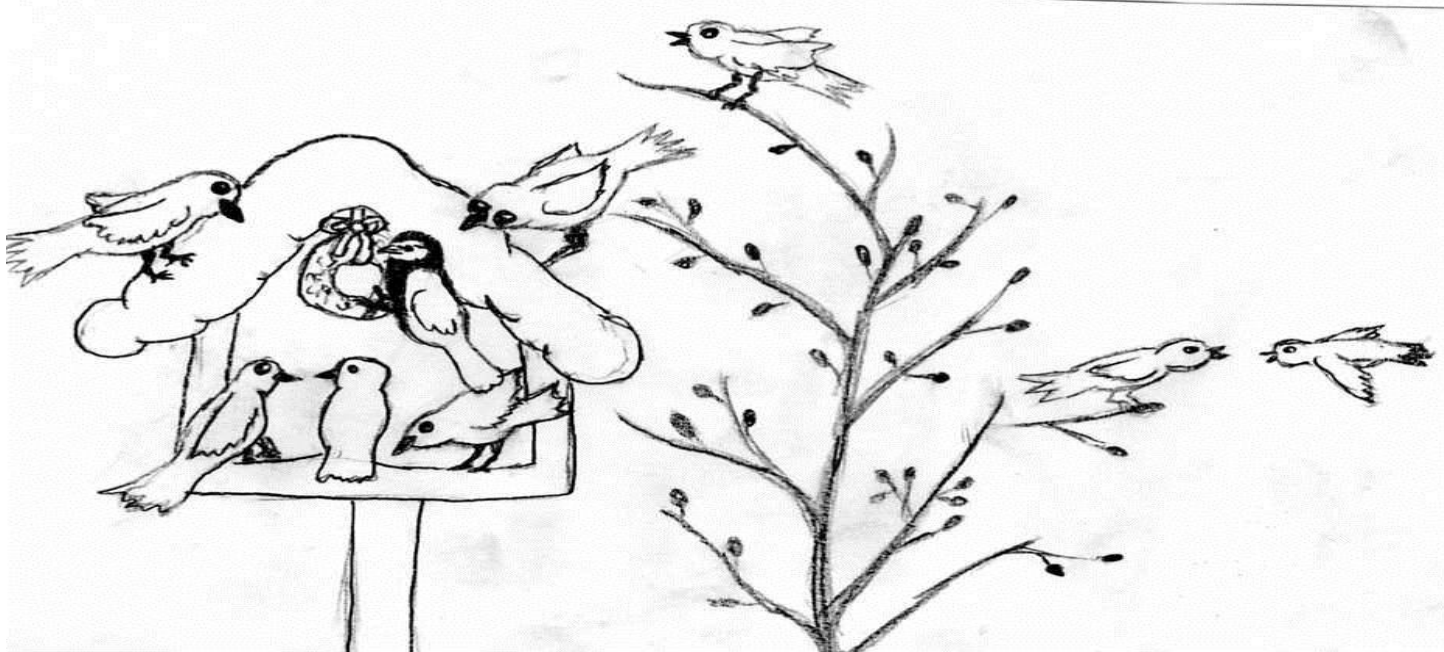
Jakub Bechyně

Mistr truhlář z Jílewnice
prkna v lyže proměnil,
nikdo na nich neuměl,
však časem se to naučil.
Kdepak sáně, lyže teď chcem,
děti prosí rodiče.
Ale v domě peněz málo,
chudý rolník, rolnice.
Plynou časy a dnes lyže,
skoro samozřejmost jsou.
Každý kluk a každá holka
na kopcích se radují.
A kdepak jsou lyže první,
ty dnes nikdo nemá je,
leda občas v Krkonoších,
na chalupě najdem je.

Vločka Byl první zimní den a já jsem se strašně moc těšila na první sních. Najednou začalo sněžit a já se s úsměvem koukala do nebe, odkud se snášely malinké vločky, ze kterých na zemi vznikala sněhová pokrývka. Najednou jsem si všimla, že mám na rukávu spoustu drobných vloček. Vločky pomalu roztávaly. Až na jednu. Ta jedna vločka ne a ne roztát. A já si říkala, že je to divné. A dostala jsem nápad. Jednou jsem v nějakém časopise četla, že si můžu vločku nechat napořád, ale musím ji namočit do pryskyřice a vložit ji mezi dvě sklíčka a tak slepit dohromady. Rychle jsem běžela za tatínkem, aby mi s tím pomohl, ale tatínek řekl, že to asi nepůjde, protože doma nemáme pryskyřici. Řekla jsem mu, že to nevádí. Vločku jsem dala do lednice, aby nerozmrzla. Ráno jsem se šla na vločku podívat. Nebyla tam, už rozmrzla. Byla jsem smutná a maminka se mě ptala, co se mi stalo. Tak jsem jí to všechno vypověděla a ona na to, že venku jsou i jiné vločky a že si mám najít jinou. A tak jsem šla hledat další krásnou vločku.

B.Ouředníčková, 7.tř.

Vlastní kopec Byla zima. Když asi za tři dny napadlo přes půl metru sněhu, přijel taťka z práce velkým strojem zvaným JCB (džísíbo), kterým k nám jezdí málokdy. Všichni se měli na co dívat. Tak velký stroj vjížděl na náš dvůr jen proto, aby nám vyhrnul sních. Protože bylo JCB obrovské, vrata poněkud užší a cesta těž, zabralo vjíždění nejméně pět minut. Naštěstí se nic nezbořilo. Na dvoře se stroj sice nepropadal, ale na sněhu uplácáném a udusaném lopatou se to šíleně klouzalo. Teď nejen že jsme mohli na nahrnutém kopci bobovat, sáňkovat či postavit si iglú, ale navíc jsme se klouzali, i když to někdy nebylo úmyslně. Než JCB odjelo, měla jsem slíbeno, že se můžu svézt na té velké lopatě nahoru a dolů. Když se lopata začala odlepovat od země, měla jsem pocit nejistoty. To jsem vyřešila jednoduše. Nakoukla jsem přes lopatu na sedícího usmívajícího se taťku a pocit nejistoty zmizel. Bylo to BEZVA! Takový výhled na vesnici, náš dvůr či k sousedům se jen tak nevidí! Pak taťka v JCB odjel a hlučící stroj zmizel za zatáčkou. Když se vrátil domů, dali jsme si společně s mamkou čaj. Bobování a sáňkování na našem „domácím“ kopci jsme si náramně užili. ☺

T. Zítková, 7.tř.

Zima Když je v zimě hodně sněhu, vytáhneme čtyřkolku a jezdíme se strejdou okolo dvora. Někdy pořádáme i závody a většinou vyhraje strejda. Ale je to nebezpečné, protože do mě už mnohokrát naboural a někdy jsme se málem i převrátili. Potom přijde mamka a žene nás domů, abychom se zahřáli. Dáme si čaj. Potom uklidíme čtyřkolku a jdeme si hrát s naším psem Faninou. Je hrozně bláznivá, a tak spolu běháme po dvoře. Když je tenký led, stejně na něj vlezme a klouže se po něm. Potom se spolu jdeme ohřát domů.

M. Šrytr, 7.tř.

LYŽAŘSKÝ KURZ

7. – 15. 1. 2011

Výsledky běžeckého závodu

Chlapci

Pořadí	Start. č.	Příjmení	Jméno	čas	třída
1.	10	Kasal	Jakub	0:15:04	9
2.	7	Bláha	Vojtěch	0:15:19	9
3.	5	Čapek	Přemysl	0:16:30	7

Dívky

Pořadí	Start. číslo	Příjmení	Jméno	čas	třída
1.	10	Bláhová	Kateřina	0:08:59	7
2.	16	Mušková	Pavla	0:09:38	9
3.	4	Bariová	Hana	0:10:34	9

Diskotéka Z lyžařského výcviku mám mnoho zážitků, ale jen jeden je nejlepší. Ve čtvrtek večer jsme měli diskotéku. Nejdříve tam nikdo nechtěl jít, ale pak, když začali hrát Vojtovy písničky, všichni jsme se tam nahrnuli. Holky a já jsme sledovaly tančící páry a najednou si říkáme: „Kde je Viktorka?“ Hledaly jsme v kuchyňce, nebyla tam. Hledaly jsme venku, nebyla tam. Hledaly jsme všude, ale nikde nebyla. Když jsme se po marném pátrání vrátily do pokoje, zakopla jsem o něčí bačkory. No jo, byly Viktorčiny. Hádejte, kde se schovávala? Ve skříni! Byla našťvaná a našpulená. Ptaly jsme se jí, proč je našťvaná a ona nám odpověděla, že nechce tancovat ploužáky. Přemýšlely jsme, jak ji dostat ven. Zkusily jsme všechno, ale nic nezabralo. Když jsme to vzdaly, vrátily jsme se s Kátou na diskotéku. Za chvíli přišla smska: „Přijďte pro mě, musíte mě odtáhnout.“ Nakonec se k nám Viky přece jenom přidala. Jenže když jsme se šly všechny napít, zůstaly jsme sedět v pokoji na zadku a ani jedné se už nechtělo nazpět. Pak jsem šla do sálu sama. Byla tam Kája a Míša, se kterými jsem tancovala ploužák ve třech. Byla to legrace. Ptáte se, co holky? Ty dostala z pokoje jenom Bára, která jim řekla, že tancuju s Martinem. To byste koukali, jak rychle se zvedly. Zkrátka, byl to hezký a zábavný večer.

K. Podzimková, 7.tř.

Večerní zábava Na lyžáku to bylo super. Dobré bylo, když jsme o večerech měli vymýšlet různé hry. Druhý večer patřila zábava prvnímu družstvu. Nejvíce to rozekli kluci. Na hru si vybrali Míšu, Sandru a mě. Jenže my jsme se Sandrou hrály v jiných hrách, takže jsme se už nemohly účastnit. Oběma se nám ulevilo. Takže si kluci vybrali někoho jiného, ale Míša stále byla ve hře. Šla na řadu jako první. Odešla s mokkými kalhotami. Barča Ouředníčková také, ta se z toho šoku klepala ještě druhý den. A když šla Iva, tak kluci říkali: „Tebe si podáme!“ Ale Iva hru vyhrála. Čtvrtý den měl připravenou hru Ondra, tedy třetí družstvo. Samozřejmě si vybral mě. Měla jsem přenést brčkem vodu s pepřem, solí a olejem. Řekla jsem si, že bude lepší to vypít. Byla jsem hloupá, protože když jsem se napila, tak se mi udělalo zle. Vyběhla jsem na záchod zapít to čistou vodou. Udělalo se mi lépe, ale stejně jsem celou noc běhala na záchod. Ale nejlepší zážitek byl, když jsme poznávali nové lidi.

Karolína Staňková, 7. tř.

Závod Z lyžařského kurzu určitě budu vzpomínat na běžecký závod. Jelikož na mě nezbyly běžky, domluvila jsem se s Aničkou Urbanovou, že mi půjčí svoje. Mám jet už za chvíli, ale Anička nikde. Začínám být nervózní. Konečně vidím Aničku, jak vybíhá z lesa. Cestou do cíle stihne ještě předběhnout soupeřku. Je celá zadýchaná a půjčuje mi běžky. Jsem ještě nervóznější než na začátku. Ale vybíhám. Cesta je krátká, ale někomu připadá nekonečná. Jsem ráda, že nejsem kluk, protože bych musela běžet dvě kolečka. Začínám být trochu unavená. Později jsem uviděla na zemi hůlku. Nevěděla jsem, co se její majitelce stalo. Hůlku jsem vzala. U cíle mě začala dohánět Andula Homérová. Sice se se třemi hůlkami běželo hůře, než se dvěma, ale dokázala jsem jí ujet. V cíli jsem vrátila hůlku její majitelce. Byla jsem unavená a chtěla jsem jít do pensionu, ale zůstala jsem a pozorovala dojíždějící. Potom jsem se šla ohrát do pokoje. Těšila jsem se na večer, až budou vyhlášovat výsledky, i když jsem věděla, že nic nevyhraji. Nebyla jsem poslední a to mě těšilo. Závod jsem si užila a neznám nikoho jiného, kdo by na běžkách běžel se třemi hůlkami.

Katka

LIDICE PRO 21. STOLETÍ

I v letošním školním roce se naše škola zúčastnila mezinárodní soutěže „Lidice pro 21. století“. Letos se zapojila i pátá třída, neboť soutěž je určená pro žáky od deseti let. A protože pátáci ještě neumí moc pracovat s počítačem, pomohli jim rádi žáci sedmé třídy. První část soutěžní práce tvořil test, druhou slohová práce, letos na téma **Můj spolužák má jinou barvu pleti. Je jiný než já?** Starší žáci psali práci na téma **Zbouráš-li pomník, změníš minulost?** Mnoha žákům se práce velice povedly, a tak jsme se rozhodli některé z nich otisknout v tomto i příštím čísle. I.M.

Černoch Přišel k nám do školy černoch a nevěděli jsme, co mu máme říct. Čtvrťka třídy se mu začala smát a já jsem šel a zeptal jsem se ho, odkud přijel a jak se jmenuje. Řekl, že se jmenuje Rony a bydlel v Americe. Pak jsem ho seznámil s kamarády, a tak byl další kluk v naší partě. Odpoledne jsme šli do skateparku, kde jsme jezdili na skateboardu. Pak jsme šli do kina. Večer jsme šli každý domů a těšili jsme se na zítřek. Jan Zelený, 5. tř.

Babiččin příběh Jednou jsem se zeptala babičky, proč mám tmavší pleť než ostatní. Babička si mě posadila na klín a povídá: „To je dlouhý příběh, ale pokud tě to zajímá, tak poslouchej pravdivý příběh o naší rodině. Když mi bylo 22 let, tak jsem poznala tvého dědečka. Byl tmavší pleti než já. A jak mu ta pleť krásně zářila. Hned na první pohled mi byl sympatický a já jemu nejspíše také. Moc se mi zalíbil. Věděla jsem, že je to ten pravý. Když mě pozval na schůzku, byla jsem moc šťastná. Tam jsme se do sebe zamilovali. A po měsíci mě tvůj dědeček požádal o ruku. Řekla jsem mu své ano. Do našeho společného života skočilo štěstí. Zanedlouho přišla na svět tvá maminka. V porodnici to bylo výjimečné miminko. V řadě všech bílých uzlíčků byla vždy vidět. Když maminka dospěla, našla si tvého tatínka a narodila ses ty. Byla jsem zvědavá, a tak se ptám babičky: „Také jsem byla jiné miminko než ostatní?“ A babička říká: „Byla, děvenko, ale jen na první pohled. Na druhou stranu jsi byla a stále jsi úplně stejná jako ostatní děti. Všichni tě máme rádi.“ Od této chvíle vím, že nezáleží jen na barvě pleti. Jsem vlastně úplně stejná jako mí spolužáci. Karolína Staňková, 7. tř.

Válka

Edmund: Jmenuji se Edmund, pocházím z USA, jsem běloch a je mi osmnáct let. Žiju v Atlantě ve státě Georgie, studuji střední školu. Bydlím na školní koleji. Před pěti dny jsem se omylem dostal do spolku lidí, kteří se rasisticky projevují vůči spolužákům s černou barvou pleti. Nešikanuji jen je, ale i bělochy, jež se s černochy kamarádí. A také proto, že se nechťeli do jejich spolku přidat. Abych se tomu vyhnul, vstoupil jsem do jejich spolku. Kromě učení je tedy mojí zábavou taky šikana. Ve spolku jsme se rozhodli vyhlásit jim brutální válku.

Ray: „Hej, negře! Černá tlamo!“ Takhle mi tu na této škole v Atlantě říkají. Jmenuji se Ray. Podle těchto urážek jste asi už poznali, že jsem černej. Když mi bylo čtrnáct, přestěhovali jsme se sem z Floridy. Tam to bylo v pohodě, ale tady se to totálně změnilo. Teď už mi je ale sedmnáct a dokážu si zjednat respekt. Akorát že ty urážky si někdo nedokáže odpustit. Na téhle škole je proti nám zaměřený jeden dost vostřej spolek. Ten se rozhodl zahájit proti nám razii. No, prostě nám vyhlásili válku. Jednoduše řečeno. Házej po nás rajčata i horší věci. Zatím vedou. Ale prohraná bitva neznamená prohranou válku... Petr Skála, 8. tř.

Můj spolužák má jinou barvu pleti. Je jiný než já? Odkáživa žily na Zemi různé rasy, lišily se barvou pleti a odkáživa se jedna rasa snažila ovládnout druhou. Proč má bílý odpor k černému, krásný k ošklivému a mladý neuznává starého? Je to díky přesvědčení, že některá lidská rasa je méně nebo více hodnotná než ostatní. V extrémním případě se může jednat o názor, který úzce souvisí s rasismem a vede to tedy k nerovnosti lidí. Rovnost ale nevyvrací odlišnosti lidských rysů. Například barvu pleti, zemi původu nebo jiný jazyk. Rovnost znamená, že nikdo není více nebo méně člověkem než někdo jiný. Na světě ale i přesto zůstává velký počet lidí, kteří si neuvědomují, že jsme v podstatě všichni stejní. Některým se ale nelze divit. Mají špatné zkušenosti s nepříznivými jednotlivci různých rasových skupin, ať v otázce bydlení, zaměstnání nebo kriminality. Ale na druhou stranu bylo, je a snad i bude dost těch, co tento názor o rovnoprávnosti zastávají. Závěrem můžu jen napsat, že si snad vezmeme příklad z minulosti a sami nebudeme posuzovat lidi podle jejich vzhledu, ale podle jejich charakteru. A můžeme se snažit, aby se další generace poučily z toho, co se v dějinách kvůli rasové nesnášenlivosti dělo a zabránili tak tomu, aby se totéž odehrálo znovu. Pavlína Hrušková, 9. tř.

Rozhovor s pány Krahulíky

V pátek 18.března navštívili naši školu opět „Krahulíci“. Tak si říkají otec a syn Krahulíkoví. Oba jsou Václavové, starší hraje na kytaru, mladší na klávesy. I tentokrát přijeli s repertoárem určeným třem věkovým skupinám. Nejmenší děti si poslechly lidové písničky, starší country a pro ty nejstarší měli připravený přehled vývoje hudby od renesance až po moderní hudbu dvacátého století. Pořad měl vysokou úroveň a určitě posluchače zaujal.

V kolika letech jste začali hrát na hudební nástroj?

Já jsem začal hrát v deseti letech a můj syn v šesti.

Na jaké hudební nástroje umíte hrát?

Za své působení v hudbě jsem se byl schopen naučit hře na kytaru a na varhany. Synovi bylo dopřáno umění hry na klavír a na kytaru.

Kde jste studovali?

Má školská léta probíhala na Pražské konzervatoři a syn má bohatší vzdělání, které začínalo teplickou konzervatoří, pokračovalo doktorátem a končí na pražské konzervatoři.

Jak dlouho takové studium trvá?

Mé studium na hudební škole trvalo pět let a dvakrát čtyři roky. Syn strávil pět let na akademii, osm let v hudební škole a pak následovalo sedmnáct let dalšího studia.

Co je vaším zaměstnáním?

Býval jsem učitelem na konzervatoři, můj syn jím je v současné době také.

Podle čeho vybíráte skladby na školní představení?

Skladby musí být kvalitní a alespoň nepatrně známé podle poslechu.

Baví vás stále ještě vystupování ve školách?

Samozřejmě, když je to škola jako ta vaše, tak ano.

Co vás přimělo k rozhodnutí, že budete vystupovat s programem pro základní školy?

Hlavním vodítkem bylo to, aby se děti seznámily s hudbou a aby se něco naučily. Jednoduše nás to baví.

Hráli jste někdy na nějakém plese či zábavě?

Já osobně jsem hrál po zábavách deset let na elektrickou kytaru.

Hrajete si doma sami jen tak pro radost?

Jistě, a to poměrně často.

Můžeme se zeptat, zda máte ještě nějaké další koníčky?

Mým koníčkem je astronomie a synovou zálibou jsou vláčky a akvaristika.

Kajuška

NA CO SE NEJVÍC TĚŠÍM

Na světě je spousta krásných chvil, na které nikdy nezapomeneme a moc rádi o nich mluvíme a opět je prožíváme. Ale myslím si, že nejdůležitější je myslet na budoucnost. Můj největší sen, který mám už dlouho, je mít krásnou ženu a dvě děti, které by poletovaly na dvorku a hrály si. Tento sen je pro mě nejdůležitější a docela obyčejný, a tak doufám, že se mi to splní.

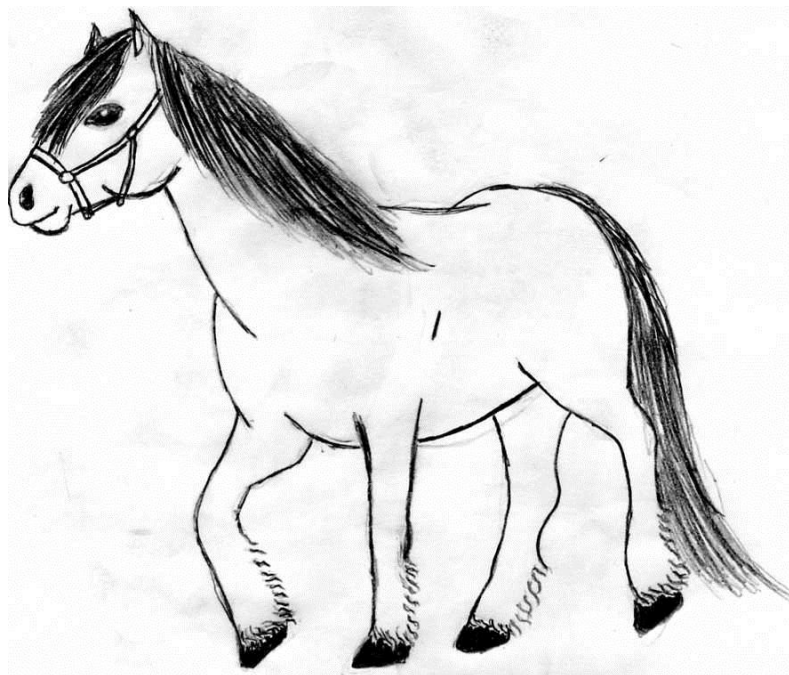
M. Tomášů, 7. tř.

Nejvíce se těším, až mi bude 18, budu mít auto, budu bydlet sám a nikdo mi do toho nebude moct „kecat“. Najdu si lepší práci než je škola a budu moct dělat, co mě baví. Potom se těším, až půjdu do důchodu. To bude pohoda! Budu starší, silnější a chytřejší a zkušenější. Budu bydlet v malém domečku někde na samotě a tam si budu v klidu a v pohodě žít. A budu si v klidu popíjet pívko a koukat na televizi.

A. Džubera, 8. tř.

Těším se na léto, prázdniny, teplo, bazén a výlety. Ale na co se těším nejvíce? Nejvíce se momentálně netěším na nic. Nic mě ani tak neláká. Žiju den za dnem a tak jsem na to zvyklá. Vlastně ano, vím, na co se nejvíce těším. Na 8. 11. 2015. Na ten den, kdy mi bude 18 let. I když se zřejmě nic nezmění, budu mít pocit svobody, odpovědnosti sama za sebe a nikdo jiný kromě mých rodičů mi nebude říkat, co mám dělat. A také se těším, až si vybuduji svou kariéru a budu mít svoje miminko! ☺

G. Závorková, 8. tř.

Nejvíce se těším na víkendy strávené v Horním Bousově mezi koníky. Vždy se tam zasmějeme, popovídáme si, upracujeme se, zajezdíme si na koních a nakonec sebou praštím do postele a spím. Také se těším na hrátky s Britou, naším psem, a na čas strávený s rodinou. Letos budu mít o letních prázdninách nová morčátka a od jara do podzimu budeme chovat králíčky. Už se moc těším na sluníčko, které nás bude hřát, protože teď je zima a venku si toho moc neužiju.

T. Zítková, 7. tř.

Právě teď se těším na to, až zazvoní a půjdu domů, kde se převléknu a půjdu k babičce. S babičkou jedeme za bratrancem, kde pokecám s tetou a pojedu domů. Těším se na řidičský průkaz, na první auto, na byt, na zbrojní průkaz. Těším se na nové vynálezy, které změní svět. Těším se na oslavy, kde se sejde celá rodina. Těším se na to, až se stanu myslivcem a budu jezdit střílet kachny, prasata a další zvířata. Nejvíce se ale těším na důchod a na klid ve stáří, až budu chovat husy, králíky, slepice a prase.

L. Holub, 8. tř.

.

DIVADLO

ROMEO A JULIE

Ve středu 9. března navštívil naši školu pan René Josef, představitel Divadla jednoho herce. Pro žáky druhého stupně si připravil představení klasické hry Romeo a Julie. Řezbář vyrábí loutky, které mu pod rukama ožívají a prožívají svůj příběh. Děti se tak ve zkrácené podobě seznámily s klasickým příběhem světového dramatu.

Pane Josefe, jak dlouho hrajete loutkové divadlo?

Od roku 1981.

Baví Vás to?

Jo, co děláte, to by vás mělo bavit. Rozhodujete se sami za sebe.

Jak jste se dostal k hraní?

Hodně jsem četl. Když čtu, tak mám fantazii.

Jak dlouho trvá příprava takového představení?

Měsíc intenzivní práce, půl roku se o tom domlouváme a rok se připravuje celá scéna.

Kam jezdíte hrát?

Tak různě, kam se dá. Ale nejvíce asi do Hradce.

(ptaly se sedmačky)

PŘÍBĚH KONĚ

Divadelní hra Příběh koně vznikla podle povídky L.N.Tolstého, pro Malou scénu mladoboleslavského divadla ji zdramatizoval ředitel divadla František Skřípek. Režie se ujal pan Josef Kettner, zajímavé a náročné choreografie František Pokorný. Hra vypráví o pohnutém osudu jednoho starého koně, na kterého už všichni zapomněli. Nabízí se zde srovnání života koně, o kterého už nikdo nestojí, a života starého člověka. Smutný příběh byl umocněn nádhernou hudbou. Obdivuhodné byly výkony všech herců, kteří svými pohyby a zvuky dokázali napodobit pohyby a zvuky těchto ušlechtilých zvířat. Jejich role byla o to těžší, že hráli v těsné blízkosti diváků, jimiž byli dokola obklopeni. Tuto netradiční divadelní hru shlédli žáci osmé a deváté třídy 15.3.2011. I.M.

MATEMATICKÝ KLOKAN

18. března proběhlo na naší škole další kolo mezinárodní matematické soutěže „Matematický klokan 2011“.

Žáci řešili úkoly, které v tento den řeší spousta žáků na mnoha zemích světa. Úkoly jsou zadávány formou testu, žáci zaškrtaávají odpovědi do přiložené karty odpovědí. Pracují v několika kategoriích: „Cvrček“ - 2. a 3. třída, „Klokánek“ - 4. a 5. třída, „Benjamín“ - 6. a 7. třída, „Kadet“ - 8. a 9. třída. Většina žáků pracuje zodpovědně, snaží se úkoly vyřešit co nejlépe. Jsou ale i takoví žáci, kteří své odpovědi pouze tipují. Vítězové školního kola byli odměněni drobnými cenami.

Mgr. J. Konývková

VÝSLEDKY

Cvrček

1. Štěpánová 49 b.
2. Žáček 46 b.
3. Oudrnická, Řezáčová 43 b.

Klokánek

1. Knobloch 65 b.
2. Novotná, Valičková 62 b.
3. Šrytr, Žapková 56 b.

Benjamín

1. Šemberová 52 b.
2. Bonková, Syrovátko 51 b.
3. Staňková 49 b.

Kadet

1. Kolková 68 b.
2. Skála 60 b.
3. Pajer, Roxerová 58 b.

OLYMPIÁDA V ČESKÉM JAZYCE

I v letošním školním roce se konalo školní kolo Olympiády v českém jazyce. Zúčastnili se jí nejlepší češtináři z osmé a deváté třídy. Žákyně, které se umístily na prvních dvou místech, nás reprezentovaly v okresním kole olympiády v Mladé Boleslavi.

Výsledky školního kola: 1. místo - Hana Bariová, 9.tř.

2. místo - Adriana Kolková, 8.tř.

3. místo - Milan Vícha, 9.tř.

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU RADKOU PROCHÁZKOVOU

Paní učitelko, jak jste se dostala k práci učitelky na prvním stupni, když jste dříve pracovala ve školce?

Ve školce jsem učila šest let. Pak jsem odešla na mateřskou dovolenou, a když jsem se měla vrátit do školky, místo učitelky už pro mě nebylo. S dětmi jsem ale chtěla pracovat dál, a tak jsem začala dálkově studovat na Pedagogické fakultě UK v Praze obor učitelství pro první stupeň. Zároveň jsem nastoupila na zdejší základní školu.

Kdy jste se rozhodla, že chcete pracovat jako učitelka?

Vzpomínám si, že už ve druhé třídě jsem chtěla být paní učitelkou. Vzorem mi byla teta, která učila na základní škole.

Když jste byla v deváté třídě a měla jste se rozhodnout, na jakou školu půjdete, věděla jste se hned, že půjdete na pedagogickou školu, nebo jste uvažovala ještě o nějaké jiné škole?

Když jsem ukončila v 8. třídě základní školu (v té době jsme mohli vycházet z 8. nebo z 9. třídy), podávali jsme si přihlášky na tři školy. Na prvním místě jsem měla napsanou pedagogickou školu učitelství pro mateřské školy, na druhém místě ekonomickou a na třetím střední zahradnickou školu. Rozhodující bylo úspěšné složení talentových zkoušek a pak zkoušek z českého jazyka a matematiky. „Talentovky“ jsem zvládla, a tak bylo rozhodnuto.

Jak dlouho učíte ve škole v Dolním Bousově?

V Dolním Bousově učím dvanáctým rokem

Jaký předmět se vám zdál na střední a na vysoké škole nejtěžší?

Na střední škole asi biologie a na vysoké matematika.

Baví vás víc pracovat ve škole, nebo vás víc bavilo pracovat ve školce?

Každý typ školy má lepší a horší stránky. Ve školce jsou děti roztomilejší, vděčnější a práce klidnější. Na základce je víc vidět výsledek učitelova úsilí něco žáky naučit, práce je pestřejší a zodpovědnější. I když se mi po mrňatech občas zasteskne, asi bych už neměnila.

Který předmět učíte nejraději?

Ráda učím výtvarnou výchovu a pracovní činnosti.

Měla jste na střední a vysoké škole „svého“ nejoblíbenějšího učitele?

Na střední a vysoké škole jsem žádného oblíbeného profesora neměla, ale na 2. stupni základní školy jsem měla jako třídního učitele současného ředitele pana Ječného. Jezdil s námi na výlety pod stan, což dříve nebylo obvyklé, a o prázdninách na putovní výlety po Slovensku. Na to hrozně ráda vzpomínám.

Máte nějakou nejoblíbenější třídu?

O žácích, kterým jsem byla, nebo jsem třídní, mluvím jako o „svých“ dětech. Vzpomínám na všechny třídy, ale nyní mám nejvíc na očích současné osmáky. Těm jsem byla pět let třídní učitelkou. Když je ve škole potkávám, tak se mi pokaždé vybaví jejich „rošťárny“.

Těšíte se už do nové upravené třídy? A víte jak bude vypadat, nebo to je pro Vás překvapení?

Těším se a moc. Kdo by se netěšil jít do nového, pěkného prostředí. Víím jen že třída bude mít nová okna a na podlaze bude místo vrzajících parket nové linoleum. Ostatní bude pro mě a mé třetíáky překvapením.

Mohla byste nám říct něco o svých zálibách? Co děláte mimo školu?

Mám ráda květiny a práci s nimi. Občas si vyjdu s naší westicí Anny na procházku nebo vyjedu na kole. K mým zálibám patří i práce na zahrádce.

Děkuji Vám za rozhovor. Áňa

Jak to chodí v knihovně

Chodíte rádi do knihovny? Zajímá vás, jak se někdo stane knihovnicí? Přemýšleli jste o tom, co takový knihovník dělá, když je v knihovně sám? A jestli pak také rád čte? Nás tohle zajímalo, a tak jsme se došli do knihovny zeptat.

Paní Třísková, kdy vás napadlo, že budete knihovnicí?

Když jsem končila střední školu a přemýšlela jsem, kam půjdu studovat dál. V té době jsem již byla náruživý čtenář, a tak mě lidi z mého okolí přivedli na myšlenku, že bych se knihám mohla věnovat profesionálně.

Kde jste studovala?

Zvolila jsem si Vyšší odbornou školu informačních služeb, specializaci služby knihoven. Líbilo se mi, že oproti klasické vysoké škole byla součástí studia půlroční praxe v oboru.

Čtete hodně?

Docela ano. Přečtu minimálně jednu knihu za týden.

Jaké knihy máte nejraději?

Současnou světovou a českou prózu.

Půjčují si knihy častěji dospělí nebo děti?

Děti chodí častěji, dospělí si však vyberou více knížek než děti.

Mají vaše děti také rády knihy? A jaké?

Zatím mají, jsou to ještě mrňata, teprve půjdou do školky. Mají nejraději lepoporela a knížky o zvířátkách. Mezi naše oblíbence patří Povídaní o pejskovi a kočičce od Josefa Čapka a taky Krteček.

Předčítala jste svým dětem pohádky?

Předčítala a stále předčítám.

Podle čeho vybíráte knihy do knihovny?

Podle mnoha kritérií- podle recenzí v novinách, časopisech, podle požadavků čtenářů, podle oblíbenosti autorů...

Požadoval na vás už někdo, abyste objednala nějakou konkrétní knihu?

Ano, s tímto požadavkem se na mne obrací dost našich čtenářů.

Co děláte v knihovně, když tam zrovna nikdo není?

Zpracovávám nově získané knížky, to znamená, že vytvořím jejich záznam v knihovnickém programu, oblepím je signaturou a hlavně zabalím. Zapisuju také časopisy, které odebíráme. Odepisuji staré a poškozené knihy. Vyhledávám zajímavé nové tituly. S kolegyní chystáme kulturní program pro čtenáře i nečtenáře.

Chodila jste jako malá do knihovny?

Jako malá moc ne, až když jsem byla na střední škole, tak jsem v boleslavské knihovně trávila snad každou volnou chvíli.

Jaký máte pocit, když sedíte v knihovně? Sedět v tak krásné knihovně jako je ta naše je úžasný pocit, cítím se tu moc příjemně.

Rozhovor s paní Olgou Třískovou udělala Káťa

KOMIX: DOBRÉ SRDCE

Eliška – Nguyễn Thi Ngọc Yen

Jak naše holky zabodovaly

Po předchozím úspěchu, kdy naše florbalistky ze šesté a sedmé třídy přivezly domů do školy zlatou medaili z okresního kola v Mladé Boleslavi, nám naše dívky opět udělaly radost. V krajském kole v Kutné Hoře získaly krásné třetí místo. K jejich výkonu jim moc gratulujeme a přejeme další úspěchy.

Den před zápasem jsem byla natěšená, že budu hrát v okresním kole. V den D jsem tak veselá nebyla, přemohla mě velká nervozita a některé moje spoluhráčky taky. Náš první zápas skončil prohrou, ale když jsme se rozkroužily, začaly jsme hrát perfektně. Ovšem bez našich útočnic (Barbora Bláhová, Denisa Skálová a Michaela Žižková) bychom byly nahrané. Samozřejmě že i ostatní holky hrály skvěle, ale bez těch tří bychom byly poslední. Turnaj pro nás skončil dvěma prohrami a třemi výhrami. Všechny jsme byly rády, když nám řekli, že jsme skončily třetí. Byl to hezký pocit přivést do školy už druhý pohár. Ale ještě úžasnější bylo mít na krku medaili! A obzvlášť pro ty dívky, které měly svou první. Musím poděkovat všem holkám za to, s jakým nasazením hrály, a také paní učitelce Švábkové, že nás povzbuzovala až do konce.

Claire

NAŠE HOBBY

Papoušci

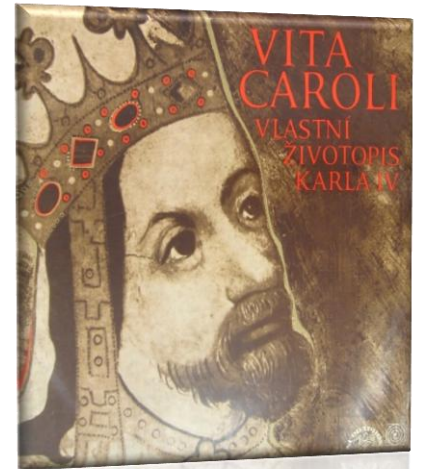
Chovám různé druhy exotického ptactva, např. agapornise, korely, kakariky, Bernardy límcové, andulky, zebříčky, rosely pennat, ale nejvzácnějším druhem, který chovám, jsou rosely rubino. Chovám je venku i v domě. Když je léto, jsou všichni venku. Musí mít rozlet, aby se cítili jako doma v Africe. Dávám jim větve z topolu, břízy, černého bezu, nejlepší je vrba. Také potřebují budku, aby se měly na večer kam schovat, ale taky aby měly kde vyvést mladé. Agapornisové si stavějí hnízdo z proutků vrby. Papoušci mají misku vody na pití a ještě jednu potřebují na koupání. Každý by měli dostat semínka slunečnice a jakékoliv proso. Ale také záleží na tom, jaký je to druh ptactva, Ti větší si většinou pochutnají na slunečnici žíhané a ti menší zas na prosu (zeleném, žlutém nebo červeném), anebo jim rovnou koupím krmivo, ve kterém je vše, co potřebují. A oni si pak vyberou. Pokud chci papouškům dopřát, tak jim večer uvařím kukuřici. Ráno ji smíchám s namočeným ovsem. Anebo dostanou jablíčka či namočenou housku. Když mají papoušci mladé, dělám jim tzv. míchanici. Uvařím vejce a namíchám ho s nastrouhanou mrkví.

Viky

Ze školních lavic

LITERATURA- VITA CAROLI

Důvodem sepsání životopisu, který je dodnes základním zdrojem informací o životě Karla IV., byla jeho snaha dát mladému kralevici Václavovi určitý životní vzor, jakýsi model panovnického chování. Dílo je sepsané latinsky, ale i přes ta kritéria projevuje autor zájem o český jazyk. Popisuje zážitky z mládí a život v cizině. Kniha obsahuje například také velmi působivou pasáž o jeho návratu do Čech a zachycuje události až do roku 1340.

DĚJEPIS- STOLETÁ VÁLKA

Název Stoletá válka náleží střetnutí mezi Anglií a Francií, ovšem jmenovaná Stoletá válka netrvala sto let, nýbrž o šestnáct roků více. Válka začala v roce 1337, důvodem byl spor o nadvládu ve Flandrech a jihozápadní Francii. Výsledek boje byl ten, že Anglie ztratila všechna svá francouzská území. Jediné, co jim zůstalo, bylo Calais a Normanské ostrovy. Tak tedy válka v roce 1453 končí.

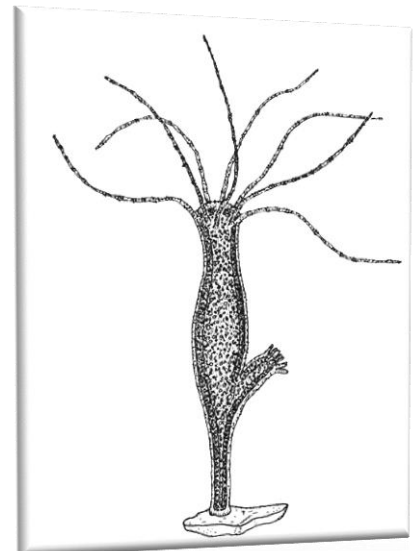

NEZMAR HNĚDÝ

Živočicha spadajícího do škály žahavců lze najít od jara do podzimu. Vyskytuje se ve stojatých a slabě tekoucích vodách v mírném pásu. Na dně se přidrží nožním terčem. Jeho tělo je paprscitě souměrné a dvouvrstvé. Jeho velikost je 1 až 1,5 cm, s roztaženými rameny až 3 cm. Na horním konci má ústní otvor, kolem je několik pohyblivých ramen. Během roku se rozmnožuje pučením a na podzim pohlavně. Do jeho obživy spadá pouze plankton. Potravu omračuje žahavými buňkami na svých ramenech.

PŘÍRODOPIS-

Kudrt

MALÁ POLOLETNÍ ANKETA

Těsně po tom, co žáci obdrželi pololetní vysvědčení, jsme se jich zeptali: „Jak se cítíš po vysvědčení?“ Jejich odpovědi vám přinášíme

Byla jsem ráda, měla jsem tři trojky. (Veronika Kirajnová, 6. tř.)

Mohlo to být lepší, určitě se zlepším. (Hana Bariová, 9. tř.)

Jde to, ale budu se snažit zlepšit. (Viktorie Kalinová, 7. tř.)

Je to dobré, ale mohlo by to být lepší. (Martin Maděra, 9. tř.)

Bylo dobré, ale chtělo by to lepší známky. Budu se snažit zlepšit. (Jakub Šolc, 7. tř.)

Mohlo to být lepší. (Vojta Bláha, 9. tř.)

Špatně, je mi líto, že mám špatné známky. (Lucie Svobodová, 4. tř.)

Cítím se hrozně, přestože mě vysvědčení vůbec nepřekvapilo! (Jitka Koldovská, 8. tř.)

Dobře, jsem ráda za své známky. (Zuzana Nocarová, 4. tř.)

Cítím se normálně, nemám z vysvědčení žádný pocit. (Gabriela Závorková, 8. tř.)

Je mi líto, že mám takové špatné známky. (Jakub Kalina, 5. tř.)

SaňulQa, Kát'a

Dobře, jsem rád za své známky. (Dominik Brynych, 4. tř.)

Víš, jakou máš paměť?

Dívej se na obrázek tři minuty. Potom si vezmi tužku a papír a zapiš vše, co si pamatuješ.

30-25 bodů = máš výbornou paměť

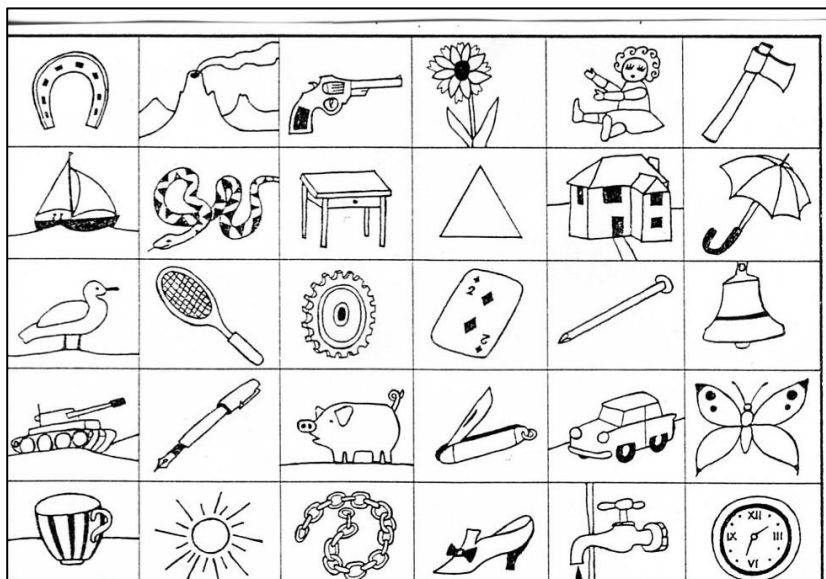
24-20 bodů = máš velmi dobrou paměť

19-15 bodů = máš dobrou paměť

14-10 bodů = tvá paměť je průměrná

9-5 bodů = máš slabou paměť

4-0 bodů = téměř nic si nepamatuješ

Vážení čtenáři, možná vám připadá divné, že teď, v dubnu, vychází náš časopis ještě se zimní tematikou. Dávám vám za pravdu, je to zvláštní. Příspěvky jsme začali připravovat začátkem února. Obvykle mají redaktoři deset až čtrnáct dní na přípravu svého článku. Bohužel většina z nich tyto termíny nedodržuje, měsíc zpoždění je celkem běžný. Neomlouvám je to a napříště se určitě budeme snažit přiblížit vám aktuální informace dříve. I přes to doufáme, že se vám bude nové číslo školáka líbit.

I.M.

Na tomto čísle se podílely: Mgr. Ingrid Mendlíková, Adriana Kolková (Kudrt) - grafická úprava, Gabriela Závorková (GAZA) - grafická úprava, Sandra Kalenská (SaňulQa), Viola Kellarová (Viky), Aneta Kadeřábková (Áňa), Katka Horylová (Kát'a), Karolína Staňková (Kajuška), Klára Podzimková (Claire), Tereza Zítková - obrázky, Eliška - komix

Cena: 10,- Kč